

55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

**JO
NESBO
Η ΔΙΨΑ**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΑΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2017

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Δεκέμβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, *Tørst*, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard),
Όσλο 2017

Σχεδιασμός εξωφύλλου Redoine Amzlan

Φιλολογική επιμέλεια Κατερίνα Λελούδη

© 2017, Jo Nesbø

© 2017, 2021, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3835-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83835

Κ.Ε.Π. 6029, κ.π. 19333

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jo Nesbo

Η δίψα

Μετάφραση από τα νορβηγικά
Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το Jealousy Bar ήταν σχεδόν άδειο, κι όμως ήταν δύσκολο ν' αναπνεύσει κανείς.

Ο Μεχμέτ Καλάκ παρατήρησε τον άνδρα και τη γυναίκα που κάθονταν στο μπαρ μπροστά του, καθώς τους σέρβιρε κρασί. Πελάτες τέσσερις. Ο τρίτος ήταν ένας τύπος που καθόταν μόνος του σ' ένα τραπέζι πίνοντας μπίρα με μικρές γουλιές. Από τον τέταρτο διακρίνονταν μόνο ένα ζευγάρι καουμπούικες μπότες και το σκοτάδι γύρω από τον απόμερο πάγκο του, που φωτιζόταν πού και πού από την οθόνη ενός κινητού. Πελάτες τέσσερις, Σεπτέμβρης μήνας, έντεκα και μισή το βράδυ, στην καλύτερη περιοχή της Γκρουνερλέκα: χάλια μαύρα· δεν πήγαινε άλλο αυτή η κατάσταση.

Καμιά φορά αναρωτιόταν τι στο καλό τον έκανε να παραιτηθεί από τη θέση του μάνατζερ στο πιο μοδάτο ξενοδοχείο της πόλης και ν' αποκτήσει αυτό το ερειπωμένο μπαρ, συμπεριλαμβανομένων των αλκοολικών πελατών του. Ίσως επειδή νόμιζε πως, ανεβάζοντας τις τιμές στα ύψη, θα ξεφορτωνόταν την παλιά πελατεία και θα τραβούσε τα νέα φιντάνια της γειτονιάς, που το φυσούσαν το παραδάκι και δεν κουβαλούσαν στις πλάτες τους προβλήματα. Ίσως επειδή χρειαζόταν να σκιστεί στη δουλειά για να ξεχάσει τον χωρισμό απ' την κοπέλα του. Ίσως επειδή η προσφορά του τοκογλύφου Ντάνιαλ Μπανκς ακούστηκε δελεαστική όταν η τράπεζα απέρριψε την αίτηση του Μεχμέτ

για δάνειο. Ή ίσως να ήταν το πιο απλό απ' όλα: ότι στο Jealousy Bar τη μουσική τη διάλεγε αυτός κι όχι κάποιος μαλάκας διευθυντής που ήξερε μόνο έναν ήχο: το πλινκ της ταμειακής μηχανής. Την παλιά πελατεία κατάφερε να τη διώξει: πήγαν και πάρακαραν τους πισινούς τους σ' ένα πολύ φτηνότερο μπαρ, τρία τετράγωνα πιο πέρα. Αλλά είχε αποδειχθεί πολύ δύσκολο να τραβήξει καινούργιους θαμώνες. Ίσως έπρεπε να ξανασκεφτεί το όλο στήσιμο του μαγαζιού. Ίσως το ένα και μοναδικό κανάλι, που έπαιζε μόνο τουρκικό ποδόσφαιρο, να μην ήταν αρκετό για να χαρακτηριστεί sportsbar. Κι ίσως η μουσική του να 'πρεπε να γίνει πιο μείνστριμ, από κλασικά σιγουράκια τύπου U2 και Σπρίνγκστιν μέχρι Coldplay για τις κυρίες.

«Δεν έχω βγει και πολλά ραντεβού μέσω Tinder» είπε ο Γκάιρ και ξανάφησε στον πάγκο το ποτήρι του με το λευκό κρασί. «Αλλά, απ' ό,τι έχω καταλάβει, κυκλοφορεί πολλή τρέλα εκεί έξω».

«Σοβαρά;» ρώτησε η γυναίκα, πνίγοντας ένα χασμουρητό. Είχε κοντά ξανθά μαλλιά. Ήταν κομψή. Τριανταπεντάρα, σκέφτηκε ο Μεχμέτ, με κινήσεις γρήγορες, λίγο απότομες. Μάτια κουρασμένα. Δουλεύει υπερβολικά πολύ και γυμνάζεται, ελπίζοντας να κερδίσει όλα αυτά που δεν είχε ποτέ της.

Ο Μεχμέτ είδε τον Γκάιρ να σηκώνει το ποτήρι του κρατώντας το με τρία δάχτυλα απ' το στέλεχος, μιμούμενος τη γυναίκα απέναντί του. Σε όλα τα ραντεβού του μέσω Tinder –και ήταν πάμπολλα– παράγγελλε πάντα ό,τι έπιναν οι γυναίκες, είτε αυτό ήταν ούισκι είτε πράσινο τσάι. Ήθελε να περάσει το μήνυμα ότι *ταίριαζαν*. Ακόμα και στο ποτό.

Ο Γκάιρ ξερόβηξε. Είχαν περάσει έξι λεπτά απ' τη στιγμή που η κοπέλα είχε μπει στο μπαρ κι ο Μεχμέτ ήξερε ότι είχε έρθει η ώρα ο Γκάιρ να μπει στο ψητό.

«Είσαι πιο όμορφη απ' ό,τι στο προφίλ σου, Ελίζε» είπε ο Γκάιρ.

«Μου το ξανάπες αυτό, αλλά σ' ευχαριστώ».

Ο Μεχμέτ γυάλιζε ένα ποτήρι, κάνοντας πως δεν άκουγε.

«Για πες μου, Ελίζε, τι θα ήθελες απ' τη ζωή σου;»

Εκείνη χαμογέλασε ελαφρά. «Έναν άντρα που να μην κοιτάζει μόνο την εξωτερική εμφάνιση».

«Συμφωνώ απολύτως, Ελίζε. Αυτό που έχει κανείς μέσα του είναι που μετράει».

«Πλάκα έκανα. Είμαι πολύ καλύτερη στη φωτογραφία του προφίλ μου, Γκάρντ, κι απ' ό,τι φαίνεται, το ίδιο ισχύει και για σένα».

«Χα χα» είπε εκείνος και κοίταξε κάπως αμήχανα το ποτήρι του. «Όλοι αυτό δεν κάνουμε; Διαλέγουμε την καλύτερή μας φωτογραφία. Θεσ, λοιπόν, έναν άντρα. Τι σόι άντρα;»

«Έναν που θα κρατάει το σπίτι και τα τρία μας παιδιά». Κοίταξε το ρολόι της.

«Χα χα». Ιδρώτας είχε καλύψει το μέτωπο του Γκάρντ και όλο το μεγάλο ξυρισμένο του κεφάλι. Σύντομα θα πότιζε και τις μασχάλες του μαύρου πουκαμίσου του, ένα πουκάμισο στενό κι αθλητικό, που δεν έκανε τον Γκάρντ να μοιάζει ούτε λεπτός ούτε αθλητικός.

Στριφογύρισε λίγο το ποτήρι του. «Έχεις το χιούμορ που μου αρέσει, Ελίζε. Εμένα μια σκύλα μού φτάνει για την ώρα. Σ' αρέσουν τα ζώα;»

Tanrim*, σκέφτηκε ο Μεχμέτ, γιατί δεν τα παρατάει;

«Αν συναντήσω τη σωστή γυναίκα, ξέρεις, το νιώθω μέσα μου. Και εδώ...» Σταμάτησε για μια στιγμή και συμπλήρωσε: «Και εδώ...». Χαμογέλασε, χαμήλωσε τη φωνή του και κοίταξε τον καβάλο του. «Αλλά πρώτα πρέπει να δούμε αν είναι η σωστή. Λοιπόν, Ελίζε, τι λες;»

Ο Μεχμέτ ανατρίχιασε. Ο Γκάρντ τα έπαιζε όλα για όλα. Η αξιοπρέπειά του πήγαινε γραμμή για φούντο.

Η γυναίκα έσπρωξε το ποτήρι της στην άκρη, έσκυψε λίγο προς το μέρος του συνομιλητή της κι ο Μεχμέτ τεντώθηκε για ν' ακούσει τη συνέχεια:

* Τουρκικά στο πρωτότυπο: Θεέ μου.

«Μπορείς να μου υποσχεθείς κάτι, Γκάιρ;».

«Φυσικά». Το βλέμμα κι η φωνή του ήταν γεμάτα λαχτάρα.

«Ότι όταν φύγω από εδώ μέσα δεν θα ξαναπροσπαθήσεις ποτέ να επικοινωνήσεις μαζί μου...»

Ο Μεχμέτ θαύμασε την ικανότητα του Γκάιρ να χαμογελάσει: «Φυσικά».

Η γυναίκα έγειρε ξανά πίσω στη θέση της. «Δεν είναι ότι μοιάζεις με ψυχάκια, Γκάιρ, αλλά στο παρελθόν είχα μια δυο άσχημες εμπειρίες, ξέρεις. Ένας από αυτούς άρχισε να με καταδιώκει. Και ν' απειλεί όποιον ήταν μαζί μου».

«Μάλιστα». Ο Γκάιρ σήκωσε το ποτήρι του και το άδειασε με τη μία. «Κυκλοφορούν διάφοροι μουρλοί εκεί έξω, το είπαμε αυτό. Αλλά μη φοβάσαι, γενικά είσαι ασφαλής. Οι στατιστικές δείχνουν ότι οι πιθανότητες να δολοφονηθεί ένας άνδρας είναι τέσσερις φορές περισσότερες απ' ό,τι μια γυναίκα».

«Σ' ευχαριστώ για το κρασί, Γκάιρ».

«Κι αν κάποιος από τους τρεις μας...»

Ο Μεχμέτ γύρισε γρήγορα το βλέμμα του αλλού όταν ο Γκάιρ τον έδειξε με το δάχτυλό του.

«...είναι να πεθάνει απόψε, τότε η πιθανότητα να είσαι εσύ είναι μόνο μία στις οκτώ. Ή όχι, για περίμενε, μία στις...»

Εκείνη σηκώθηκε. «Ελπίζω να το βρεις κάποια στιγμή. Γεια χαρά».

Ο Γκάιρ έμεινε να κοιτάζει για λίγο το ποτήρι του όταν η Ελίζε έφυγε κι αμέσως μετά άρχισε να κουνάει το κεφάλι του στον ρυθμό του «Fix you», λες κι ήθελε να πείσει τον Μεχμέτ και όποιον άλλο παρακολουθούσε ότι την είχε ήδη βγάλει απ' το μυαλό του, ήταν ένα τρίλεπτο ποπ τραγουδάκι που ξεχνιέται αμέσως. Ύστερα σηκώθηκε και χωρίς ν' αγγίξει το ποτήρι του έφυγε.

Ο Μεχμέτ κοίταξε τριγύρω. Οι καουμπόικες μπότες κι ο τύπος που ψευτόπινε την μπύρα του είχαν εξαφανιστεί κι αυτοί. Ήταν μόνος του. Κι υπήρχε πάλι οξυγόνο στην ατμόσφαιρα.

Χρησιμοποίησε το κινητό του για ν' αλλάξει τη λίστα τραγουδιών στο στερεοφωνικό. Να βάλει τη δικιά του. Bad Company. Δύσκολα πάει κάτι στραβά όταν συγκεντρώνεις πρώην μέλη των Free, Mott the Hoople και King Crimson. Με τον Πολ Ρότζερς τραγουδιστή, αδύνατον. Ο Μεχμέτ δυνάμωσε την ένταση μέχρι που τα ποτήρια πίσω απ' το μπαρ άρχισαν να τρίζουν.

Η Ελίζε κατέβηκε την οδό Τούρβαλ Μάγερς, ανάμεσα στις τριώροφες λιτές πολυκατοικίες που κάποτε στέγαζαν την εργατική τάξη των φτωχών συνοικιών μιας φτωχής πόλης και τώρα κόστιζαν ανά τετραγωνικό όσο τα διαμερίσματα στο Λονδίνο ή τη Στοκχόλμη. Σεπτέμβρης στο Όσλο. Το σκοτάδι είχε επιτέλους επιστρέψει. Είχαν περάσει πια εκείνες οι ατέλειωτες, ενοχλητικές φωτεινές καλοκαιρινές νύχτες κι εκείνη η υστερική, ηλίθια ξεγνοιασιά του καλοκαιριού. Τον Σεπτέμβριο το Όσλο ξαναβρίσκει τον πραγματικό του εαυτό: μελαγχολικό, συγκρατημένο, αποτελεσματικό. Στιβαρές προσόψεις, γεμάτες σκοτεινές γωνιές και μυστικά. Σαν την ίδια, έλεγαν οι γνωστοί της. Η Ελίζε τάχυνε το βήμα της, ο αέρας μύριζε βροχή. Έπεφτε φιλόβροχο, σαν υγρασία απ' το φτέρνισμα του Θεού – που είχε πει κι ένας τύπος με τον οποίο είχαν βγει ραντεβού κάποτε, σε μια προσπάθεια να φανεί ποιητικός. Φτάνει πια. Έπρεπε να το κόψει το Tinder. Από αύριο κιόλας. Φτάνει πια μ' όλους αυτούς τους άντρες που με το βλέμμα τους και μόνο την έκαναν να αισθάνεται πουτάνια απλώς επειδή τους συναντούσε σ' ένα μπαρ. Φτάνει πια μ' όλους αυτούς τους τρελούς ψυχοπαθείς κι εμμονικούς διώκτες που της κολλούσαν σαν τσιμπούρια και ρουφούσαν τον χρόνο, την ενέργεια και την αυτοπεποίθησή της. Φτάνει πια μ' όλα αυτά τα αξιολύπητα, χαμένα κορμιά που την έκαναν να αισθάνεται κι αυτή έτσι. Τα online ραντεβού ήταν, λέει, ο νέος τρόπος να συναντά κανείς νέους ανθρώπους. Δεν είναι ντροπή, λέει, όλοι αυτό κάνουν. Αλλά δεν είναι έτσι τα πράγ-

ματα. Οι άνθρωποι γνωρίζονται καθημερινά στη δουλειά, στη βιβλιοθήκη, μέσω φίλων, στο γυμναστήριο, στις καφετέριες, στα μπαρ, στο αεροπλάνο, στο λεωφορείο, στα τρένα. Γνωρίζονται όπως πρέπει να γνωρίζονται οι άνθρωποι, με τους ώμους χαλαρούς, χωρίς πίεση, διατηρώντας μέσα τους μια ρομαντική ψευδαίσθηση αθωότητας, καθαρότητας κι απλής τύχης. Στην Ελίζε άρεσε αυτή η ψευδαίσθηση. Έπρεπε να καταργήσει τον λογαριασμό της. Πόσες φορές δεν το είχε πει στον εαυτό της; Δεν πήγαινε άλλο πια, έπρεπε να γίνει, απόψε κιόλας.

Διέσχισε την οδό Σουφιενμπαργκάτα κι έβγαλε το κλειδί να ξεκλειδώσει την πόρτα της πολυκατοικίας, δίπλα στο μανάβικο. Την έσπρωξε και μπήκε στον σκοτεινό διάδρομο που οδηγούσε στην εσωτερική αυλή. Και κοκάλωσε.

Ήταν δύο.

Της πήρε κάνα δυο δευτερόλεπτα να συνηθίσουν τα μάτια της στο σκοτάδι, να καταλάβει τι κρατούσαν στα χέρια τους.

Οι δύο άντρες είχαν ξεκούμπωτα τα παντελόνια τους και κρατούσαν τα πέη τους.

Η Ελίζε πισωπάτησε. Δεν τους γύρισε την πλάτη. Ευχήθηκε μόνο να μην υπήρχε και τρίτος ξοπίσω της.

«Ωχ, σόρι, ρε πούστη μου». Η φωνή που έβριζε κι απολογούνταν ταυτοχρόνως ανήκε σε κάποιον νεαρό, γύρω στα δεκαοκτώ με είκοσι, υπολόγισε η Ελίζε. Μεθυσμένο.

«Ε!» ακούστηκε ο άλλος να χασκογελά «μην κατουράς τα παπούτσια μου, ρε!».

«Την τίνεξα απλώς!»

Η Ελίζε έσφιξε το παλτό γύρω της και προσπέρασε τα δυο αγόρια που είχαν ξαναστραφεί προς τη μεριά του τοίχου. «Δεν είναι τουαλέτα εδώ πέρα» είπε.

«Σόρι, δεν κρατιόμασταν. Δεν θα το ξανακάνουμε, ντε».

Ο Γκάιρ διέσχισε στα γρήγορα την οδό Σλέπεγκρελ, χαμένος

στις σκέψεις του. Ήταν λάθος ότι δυο άνδρες και μια γυναίκα σήμαιναν ότι η γκόμενα είχε μία στις οκτώ πιθανότητες να δολοφονηθεί· τα μαθηματικά ήταν πιο περίπλοκα. Τα πάντα ήταν μονίμως πιο περίπλοκα.

Είχε μόλις περάσει την οδό Ρουμσνταλσγκάτα όταν κάτι τον έκανε να γυρίσει. Ένας άνδρας περπατούσε πενήντα μέτρα πιο πίσω του. Δεν ήταν σίγουρος, αλλά αυτός δεν ήταν ο ίδιος τύπος που καθόταν στην απέναντι μεριά του δρόμου και χάζευε τις βιτρίνες όταν ο Γκάιρ είχε βγει από το Jealousy Bar; Ο Γκάιρ προχώρησε γρήγορα προς τα ανατολικά, προς την Νταλενένγκα και το εργοστάσιο σοκολάτας. Δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι στον δρόμο, μόνο ένα λεωφορείο που είχε φτάσει πιο γρήγορα στη στάση του και περίμενε για να ξεκινήσει. Ο Γκάιρ κοίταξε ξοπίσω του. Ο τύπος ήταν ακόμη εκεί, στην ίδια πάντα απόσταση. Ο Γκάιρ ανέκαθεν φοβόταν τους ανθρώπους με σκούρο δέρμα, αλλά δεν μπορούσε να δει τον άνδρα καθαρά. Βρίσκονταν στην άκρη της κατά κόρον λευκής, αναπλασμένης περιοχής, στα σύνορα με τις εργατικές κατοικίες και τα σπίτια των μεταναστών. Ο Γκάιρ κοίταξε την πόρτα της πολυκατοικίας του, στα εκατό μόλις μέτρα μπροστά του. Ξαναγύρισε να κοιτάξει πίσω και διαπίστωσε ότι ο άνδρας είχε αρχίσει να τρέχει προς το μέρος του και ο Γκάιρ, στην ιδέα και μόνο ότι μπορεί να τον ακολουθούσε ένας ψυχικά τραυματισμένος Σομαλός, άρτι αφιχθείς από το Μογκαντίσου, αναγκάστηκε να αρχίσει κι αυτός το τρέξιμο. Είχε να γυμναστεί χρόνια και κάθε φορά που τα πέλματά του χτυπούσαν στην άσφαλτο έστελναν ρίγη στην καρδιά του και στο οπτικό του νεύρο. Έφτασε στην πόρτα του, έχωσε το κλειδί στην κλειδαριά με την πρώτη προσπάθεια, χώθηκε με φούρια μέσα κι έκλεισε με δύναμη τη βαριά ξύλινη πόρτα πίσω του. Έγειρε πάνω στο υγρό της ξύλο κι ένωσε το οξυγόνο να του καίει τους πνεύμονες και το γαλακτικό οξύ τα πόδια. Γύρισε και κοίταξε έξω στον δρόμο, μέσα από το τζάμι στο πάνω μέρος της πόρτας. Δεν είδε κανέναν. Ίσως και να μην

υπήρχε κανείς Σομαλός τελικά. Ο Γκάιρ χασκογέλασε. Είχε χεστεί πάνω του μόνο και μόνο επειδή μιλούσαν πιο πριν για φόνους. Και για τους τύπους που καταδίδωκαν κατά καιρούς την Ελίζε.

Ο Γκάιρ ήταν ακόμη λαχανιασμένος όταν μπήκε στο διαμέρισμά του. Πήρε μια μπίρα απ' το ψυγείο, έκλεισε το παράθυρο της κουζίνας, που το είχε αφήσει ανοιχτό προς τη μεριά του δρόμου, και πήγε στο γραφείο του. Άναψε το πορτατίφ.

Μπήκε στην ιστοσελίδα του PornHub και πάτησε «γαλλικό» στο πεδίο αναζήτησης. Περιηγήθηκε στις εικόνες μέχρι που βρήκε μια γυναίκα που είχε το ίδιο κούρεμα και χρώμα μαλλιών με την Ελίζε. Το διαμέρισμα είχε λεπτούς τοίχους κι έτσι φόρεσε τ' ακουστικά του και διπλοκλικάρισε την εικόνα. Ξεκούμπωσε το παντελόνι του και το κατέβασε μέχρι τα γόνατα. Η γυναίκα έμοιαζε τόσο λίγο με την Ελίζε, που ο Γκάιρ προτίμησε να κλείσει τα μάτια του και να συγκεντρωθεί στα βογκητά της, προσπαθώντας να φανταστεί το μικρό, αυστηρό στόμα της Ελίζε, το περιφρονητικό της βλέμμα, τη συντηρητική μα γι' αυτό ακριβώς σέξι μπλούζα της. Δεν θα γινόταν ποτέ δικιά του. Ποτέ. Με κανέναν άλλο τρόπο εκτός από αυτόν εδώ...

Ο Γκάιρ σταμάτησε. Άνοιξε τα μάτια του. Άφησε το πέος απ' τα χέρια του καθώς οι τριχούλες στον σβέγκο του ανατρίχιασαν από μία ψυχρή ριπή αέρα από την πόρτα πίσω του, την οποία ήξερε ότι είχε κλείσει καλά καλά. Σήκωσε το χέρι του για να βγάλει τα ακουστικά του, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά.

Η Ελίζε έβαλε την αλυσίδα στην πόρτα, πέταξε τα παπούτσια της στον διάδρομο και χάιδεψε, ως συνήθως, τη φωτογραφία της με την Ίνβιλ, την ανιψιά της, που ήταν κρεμασμένη δίπλα στον καθρέφτη: ένα αυτόματο τελετουργικό που εκπλήρωνε προφανώς κάποια βαθιά ανθρώπινη ανάγκη, σαν τις ιστορίες που λένε οι άνθρωποι εικάζοντας τι μας συμβαίνει μετά θάνα-

τον. Μπήκε στο σαλόνι και ξάπλωσε στον καναπέ, στο μικρό αλλά ζεστό ιδιόκτητο δωάρι της. Κοίταξε την θόνη του κινητού της.

Μήνυμα από τη δουλειά: Η συνάντηση το πρωί της επομένης αναβαλλόταν για αργότερα. Δεν είχε αποκαλύψει στο αποφινόν της ραντεβού τι δουλειά έκανε: δημόσια συνήγορος θυμάτων βιασμού*. Κι ότι η στατιστική του τύπου περί διπλάσιας πιθανότητας δολοφονίας ενός άνδρα απ' ό,τι μιας γυναίκας ήταν ημισή μονάχα αλήθεια. Σε εγκλήματα σεξουαλικής φύσεως, οι γυναίκες είχαν πέντε φορές περισσότερες πιθανότητες να δολοφονηθούν. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που άλλαξε τις κλειδαριές κι έβαλε συναγεμμό με το που αγόρασε το νέο της διαμέρισμα – μια συνήθεια διόλου νορβηγική, που την ταλαιπωρούσε ακόμη κάθε φορά που έπρεπε να αποφασίσει αν θα τον ενεργοποιήσει ή όχι.

Άνοιξε το Tinder. Ταίριαζε, λέει, με τρεις από τους άνδρες που είχε διαλέξει σέρνοντας την εικόνα τους προς τα δεξιά. Κι αυτό ήταν το ωραίο με όλη αυτή τη διαδικασία: όχι ότι θα τους συναντούσε, αλλά ότι ήξερε ότι υπήρχαν εκεί έξω τρεις άνδρες που την ήθελαν. Γιατί να μην επιτρέψει στον εαυτό της ένα τελευταίο ηλεκτρονικό φλερτάκι, ένα τελευταίο εικονικό τρίο με τους δυο αγνώστους, πριν διαγράψει τον λογαριασμό της κι ολόκληρη την εφαρμογή από το κινητό της;

‘Όχι. Σβήσ’ την τώρα.

Μπήκε στο μενού, πάτησε ό,τι έπρεπε να πατήσει και βρέθηκε μπροστά στο ερώτημα αν πραγματικά ήθελε να διαγράψει τον λογαριασμό της.

---

* Ο δημόσιος συνήγορος θυμάτων βιασμού είναι δικηγόρος που προστατεύει τα συμφέροντα του θύματος σε περιπτώσεις βιασμού ή/και κατοποίησης. Σε περίπτωση εισαγγελικής δίωξης, με διώκτη την αστυνομία και εναγόμενο τον θύτη, το θύμα είναι μεν μάρτυρας κατηγορίας, αλλά διαθέτει και δικό του συνήγορο. Το σύστημα αυτό αποτελεί αναγνώριση ότι το θύμα έχει ειδικό ρόλο και συμφέροντα και χρήζει βοήθειας δικηγόρου, δημοσία δαπάνη.

Η Ελίζε κοίταξε το δάχτυλό της. Έτρεμε.

Θεέ μου, είναι δυνατόν να έχει εθιστεί; Είναι δυνατόν να έχει εθιστεί στη γνώση του ότι υπήρχε κάποιος, εντελώς άγνωστος φυσικά, αλλά εν πάση περιπτώσει κάποιος που την ήθελε έτσι όπως ήταν; Όπως ήταν στην εικόνα του προφίλ της, τέλος πάντων; Κι αν ναι, πόσο εθισμένη ήταν; Πολύ ή λίγο; Θα το μάθαινε αμέσως, με το που θα διέγραφε τον λογαριασμό της και θα υποσχόταν στον εαυτό της ότι για τον επόμενο μήνα τέρμα το Tinder. Ένας μήνας ήταν. Κι αν δεν τα κατάφερνε, θα σήμαινε ότι κάτι πήγαινε πολύ στραβά. Το τρεμάμενο δάχτυλο πλησίασε το πλήκτρο της διαγραφής.

Κι αν υποθέσουμε ότι ήταν εθισμένη, πόσο επικίνδυνο ήταν αυτό δηλαδή; Όλοι δεν θέλουμε να νιώθουμε ότι έχουμε κάποιον, ότι ανήκουμε σε κάποιον; Τα βρέφη που στερούνται ένα μίνιμουμ ανθρώπινης σωματικής επαφής, είχε διαβάσει κάπου, κινδυνεύουν να πεθάνουν. Πολύ αμφέβαλλε για το αληθές αυτής της πληροφορίας, από την άλλη όμως, ποιο το νόημα να ζει κάποιος μόνο για τον εαυτό του; Ή για μια δουλειά που τον διαβρώνει καθημερινά; Για φίλους που συναναστρέφεται περισσότερο από καθήκον ή επειδή η μοναξιά τον κατατρώει πιο πολύ κι απ' την κουραστική τους γκρίνια περί παιδιών, συζύγων ή απουσίας αυτών; Κι αν ο άνδρας της ζωής της βρισκόταν αυτή τη στιγμή στο Tinder; Εντάξει, λοιπόν, μια τελευταία φορά. Την πρώτη φωτογραφία που εμφανίστηκε στην οθόνη της την έδιωξε προς τ' αριστερά. Στο καλάθι των αχρήστων, στ' αζήτητα. Και τη δεύτερη. Και την τρίτη.

Οι σκέψεις της άρχισαν να αποσπώνται. Είχε κάποτε παρακολουθήσει μια διάλεξη όπου ένας ψυχολόγος που είχε άμεση επαφή με μερικούς από τους χειρότερους εγκληματίες της χώρας έλεγε ότι οι άνδρες σκοτώνουν για το σεξ, τα χρήματα ή τη δύναμη, ενώ οι γυναίκες από ζήλια ή από φόβο.

Σταμάτησε να διώχνει τους πάντες προς τ' αριστερά. Κάτι στη φωτογραφία μπροστά της της φάνηκε οικείο: κάτι στο στε-

νό του πρόσωπο, παρόλο που η φωτογραφία ήταν σκοτεινή και λίγο φλου. Της είχε ξανασυμβεί το Tinder συνταίριαζε χρήστες με βάση τη γεωγραφική τους εγγύτητα. Και, σύμφωνα πάντα με το Tinder, ο εν λόγω άνδρας βρισκόταν σε απόσταση μικρότερη του ενός χιλιομέτρου, μπορεί και στο ίδιο οικοδομικό τετράγωνο. Το γεγονός ότι η φωτογραφία του δεν ήταν νεταρισμένη σήμαινε ότι δεν είχε διαβάσει προσεκτικά τις διαδικτυακές συμβουλές για σωστή χρήση του Tinder – πράγμα που μετρούσε υπέρ του από μόνο του. Το συνοδευτικό κείμενο της φωτογραφίας ήταν ένα απλό «Γεια». Καμία προσπάθεια να ξεχωρίσει. Χωρίς φαντασία μεν, με αυτοπεποίθηση δε. Γιατί, θα τη χάλαγε αν ένας άνδρας την πλησίαζε σε κάποιο πάρτι και της έλεγε απλώς «γεια» με βλέμμα σταθερό και ήρεμο, που σήμαινε «προχωράμε παρακάτω»;

Σάρωσε τη φωτογραφία προς τα δεξιά. Προς τη λίστα *Ενδιαφέροντες*.

Κι άκουσε τον ευτυχή αυτό ήχο που έβγαζε το iPhone της κάθε φορά που δύο χρήστες αλληλοεπιλέγονταν.

Ο Γκάιρ εξέπνευσε βαριά από τη μύτη.

Σήκωσε τα παντελόνια του και στριφογύρισε αργά αργά την καρέκλα του.

Η οθόνη του υπολογιστή ήταν η μοναδική πηγή φωτός μες στο δωμάτιο. Φώτιζε μόνο το στέρνο και τα χέρια της φιγούρας που στεκόταν πίσω του. Το πρόσωπο δεν φαινόταν, μόνο δύο λευκά χέρια που, τεντωμένα, κρατούσαν κάτι προς τη μεριά του. Ήταν ένα μαύρο δερμάτινο λουρί. Με μια θηλιά στην άκρη.

Η φιγούρα έκανε ένα βήμα μπροστά κι ο Γκάιρ τινάχτηκε απότομα προς τα πίσω.

«Ξέρεις τι μου τη σπάει πιο πολύ κι από εσένα ακόμα;» φιθύρισε η φωνή μες στο σκοτάδι, ενώ τα χέρια έσφιγγαν το λουρί.

Ο Γκάιρ ξεροκατάπτε.

«Η σκύλα σου» είπε η φωνή. «Το κωλόσκυλό σου, που μου υποσχέθηκες ότι θα το φρόντιζες. Όπως φροντίζεις και τα σκατά της στο πάτωμα της κουζίνας, μόνο και μόνο επειδή κανείς δεν τα μυρίζει».

Ο Γκάιρ ξερόβηξε. «Μα, Κάρι, εγώ...»

«Έξω, έξω κι οι δυο σας τώρα! Και μην τολμήσεις να μ' αγγίξεις όταν πέσεις για ύπνο».

Ο Γκάιρ πήρε στα χέρια το λουρί του σκύλου και η πόρτα έκλεισε με δύναμη πίσω απ' τη γυναίκα.

Κι αυτός έμεινε μόνος, καθισμένος στο σκοτάδι, ν' ανοιγοκλείνει άπραγος τα μάτια του.

Εννιά, σκέφτηκε. Δυο άνδρες και μια γυναίκα, ένας φόνος. Η πιθανότητα να είναι η γυναίκα το θύμα είναι μία στις εννιά. Όχι μία στις οκτώ.

Ο Μεχμέτ διέσχισε το κέντρο αργά, μες στην παλιά του Μπε-Εμ-Βε, και κατευθύνθηκε προς τον Βορρά, στο Χιέλσος, με τις βίλες του, τη θέα στο φιόρντ και τον καθαρό του αέρα. Στρίβοντας στον ήσυχο, κοιμισμένο δρόμο του σπιτιού του, ανακάλυψε ένα Άουντι R8 παρκαρισμένο μπροστά στο γκαράζ του. Μείωσε ταχύτητα. Για μια στιγμή σκέφτηκε να γκαζώσει και να συνεχίσει την πορεία του. Αλλά τι θα κατάφερε; Θα ανέβαλλε απλώς το αναπόφευκτο. Κι ας ήταν μια αναβολή αυτό ακριβώς που χρειαζόταν. Βλακείες. Ο Μπανκς θα τον ξανάβρισκε. Ίσως αυτή εδώ να ήταν η καταλληλότερη στιγμή τελικά: νύχτα, σκοτάδι, χωρίς αυτόπτες μάρτυρες. Ο Μεχμέτ πάρακαρε δίπλα στο πεζοδρόμιο. Άνοιξε το ντουλαπάκι του συνοδηγού. Κοίταξε αυτό που είχε κρύψει εδώ κι αρκετές ημέρες, σε περίπτωση που συνέβαινε ό,τι συνέβαινε τώρα. Το έχωσε στην τσέπη του μπουφάν του και πήρε μια βαθιά ανάσα. Ύστερα βγήκε απ' το αμάξι και κατευθύνθηκε προς το σπίτι.

Η πόρτα του Άουντι άνοιξε κι από μέσα βγήκε ο Ντάνιαλ

Μπανκς. Όταν είχαν πρωτοσυναντηθεί στο εστιατόριο Pearl of India, ο Μεχμέτ κατάλαβε ότι ο συνδυασμός του πακιστανικού ονόματος και του αγγλικού επιθέτου ήταν εξίσου ψεύτικος με την υπογραφή του πάνω στα έγγραφα που είχαν ανταλλάξει. Το περιεχόμενο όμως της βαλίτσας που είχε ακουμπήσει πάνω στο τραπέζι ήταν πέρα για πέρα αληθινό.

Τα χαλίγια μπροστά στο γκαράζ έτριξαν κάτω από τις σόλες του Μεχμέτ.

«Ωραίο σπιτάκι» είπε ο Ντάνιαλ Μπανκς γερμένος πάνω στο R8, με τα χέρια διπλωμένα στο στήθος. «Πώς και δεν το δέχεται η τράπεζα ως υποθήκη;»

«Στο νοίκι είμαι» είπε ο Μεχμέτ. «Στο υπόγειο».

«Το κρίμα δικό μου τότε» είπε ο Μπανκς. Ήταν πιο μικρόσωμος από τον Μεχμέτ, μα δεν φαινόταν έτσι όπως στεκόταν με τους δικέφαλους φουσκωμένους μέσα απ' το σακάκι του. «Γιατί τώρα ούτε να το κάψουμε δεν μπορούμε, μήπως και πάρεις τα λεφτά της ασφάλειας να ξεπληρώσεις τα χρέη σου, κατάλαβες;»

«Κατάλαβα».

«Αλλά και δικό σου το κρίμα φυσικά, γιατί τώρα πρέπει να χρησιμοποιήσω μεθόδους που πονάνε. Θες να μάθεις τι;»

«Δεν θες να μάθεις αν μπορώ να πληρώσω πρώτα;»

Ο Μπανκς κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε κι έβγαλε κάτι από την τσέπη του. «Η πληρωμή έπρεπε να είχε γίνει εδώ και τρεις μέρες, και σου 'χα εξηγήσει ότι πάνω απ' όλα μετράει η συνέπεια. Και, για να γίνει κατανοητό σε όλους τους πελάτες μου ότι δεν μπορούν να παραβιάζονται οι όροι, αδυνατώ να κάνω εξαιρέσεις κατά περίπτωση». Κράτησε το αντικείμενο κάτω από τη λάμπα του γκαράζ. Του Μεχμέτ τού κόπηκε η ανάσα.

«Το ξέρω ότι δεν είναι και ό,τι πιο πρωτότυπο» είπε ο Μπανκς, γέροντας το κεφάλι του και χαζεύοντας την πένσα που κρατούσε στα χέρια. «Αλλά κάνει τη δουλειά του».

«Μα...»

«Διάλεξε δάχτυλο. Οι περισσότεροι διαλέγουν το μικρό δαχτυλάκι του αριστερού χεριού».

Ο Μεχμέτ αισθάνθηκε μέσα του να φουντώνει η οργή. Ξαναγαμέμισε τα πνευμόνια του με αέρα κι ένωσε το στήθος του να βαραίνει. «Εγώ έχω καλύτερη λύση, Μπανκς».

«Α, ναι;»

«Το ξέρω ότι δεν είναι και ό,τι πιο πρωτότυπο» είπε ο Μεχμέτ κι έχωσε το δεξί του χέρι στην τσέπη του μπουφάν του. Το έβγαλε έξω. Το έστρεψε προς τη μεριά του Μπανκς. Το κράτησε και με τα δυο του χέρια. «Αλλά θα κάνει τη δουλειά του».

Ο Μπανκς τον κοίταξε έκπληκτος. Έγνεψε αργά αργά.

«Έχεις δίκιο τελικά» είπε ο Μπανκς, παίρνοντας στα χέρια του το μασούρι με τα χρήματα που του πρόσφερε ο Μεχμέτ, κι έβγαλε το λαστιχάκι που τα συγκρατούσε.

«Είναι ό,τι σου χρωστάω» είπε ο Μεχμέτ. «Αλλά μη διασάσεις; Μέτρησέ τα φεύγοντας».

Ένα πλινκ.

Ο ήχος του ταιριάσματος στο Tinder.

Ο θριαμβευτικός ήχος που ακούγεται όταν κάποιος που έχει επιλέξει, σαρώνοντας τη φωτογραφία του προς τα δεξιά, επιλέγει τη δική σου φωτογραφία.

Το κεφάλι της Ελίζε άρχισε να γυρίζει, η καρδιά της να βροντοχτυπά.

Όλο αυτό τής ήταν πολύ γνώριμο: διέγερση κι αυξημένοι καρδιακοί παλμοί στον ήχο του ταιριάσματος στο Tinder. Η απελευθέρωση μιας σειράς ορμονών «ευτυχίας», στις οποίες κάλλιστα θα μπορούσε να εθιστεί κανείς. Μα δεν βροντοχτυπούσε γι' αυτό η καρδιά της. Βροντοχτυπούσε επειδή ο ήχος δεν είχε προέλθει από το δικό της τηλέφωνο.

Κι όμως είχε ακουστεί την ίδια ακριβώς στιγμή που εκείνη

είχε σαρώσει τη φωτογραφία του άγνωστου χρήστη προς τα δεξιά. Τη φωτογραφία κάποιου που, σύμφωνα με το Tinder, βρισκόταν σε απόσταση μικρότερη του ενός χιλιομέτρου.

Η Ελίζε κοίταξε προς την κλειστή πόρτα του υπνοδωματίου της. Ξεροκατάπιε.

Ο ήχος πρέπει να είχε προέλθει από κάποιον από τα γειτονικά διαμερίσματα. Υπήρχαν πολλοί σιγγλ στην πολυκατοικία της, άρα πολλοί εν δυνάμει χρήστες του Tinder. Επικρατούσε παντού ησυχία τώρα, ακόμα και στον όροφο που κάτι κορίτσια έκαναν πάρτι την ώρα που είχε ξεκινήσει να πάει στο ραντεβού της. Όμως μόνο ένας τρόπος υπάρχει να ξεορκίσει κανείς τα τέρατα του νου: αντικρίζοντάς τα.

Η Ελίζε σηκώθηκε από τον καναπέ κι έκανε τέσσερα βήματα. Στάθηκε για λίγο μπροστά από την πόρτα του υπνοδωματίου της. Δίστασε. Της ήρθανε στο μυαλό μια δυο υποθέσεις από τη δουλειά.

Υστερα μάζεψε όσο κουράγιο είχε κι άνοιξε την πόρτα.

Κοντοστάθηκε στο άνοιγμα, προσπαθώντας ν' αναπνεύσει. Σαν να μην υπήρχε αέρας. Όχι από εκείνον που μπορείς να εισπνεύσεις, εν πάση περιπτώσει. Το φως πάνω από το κρεβάτι ήταν αναμμένο. Το πρώτο πράγμα που είδε ήταν δυο καουμπόικες μπότες που ξεχώριζαν πίσω από την άκρη του κρεβατιού. Ένα παντελόνι τζιν κι ένα ισοθερμικό κολάν, το ένα μπατζάκι ακουμπισμένο πάνω στ' άλλο. Ο ξαπλωμένος άνδρας ήταν όπως στη φωτογραφία του: μισός στο σκοτάδι, μισός φλου. Μα είχε ξεκουμπώσει το πουκάμισό του κι είχε το στήθος του γυμνό. Και πάνω εκεί υπήρχε ζωγραφισμένο ή χτυπημένο με τατουάζ ένα πρόσωπο. Αυτό ήταν που αιχμαλώτισε το βλέμμα της Ελίζε. Το πρόσωπο που ουρλιάζε σιωπηλά. Λες κι ήταν παγιδευμένο και προσπαθούσε να ξεφύγει. Ούτε η Ελίζε κατάφερε να ουρλιάξει. Εκείνη τη στιγμή ο ξαπλωμένος άνδρας γύρισε και την κοίταξε, και το φως απ' την οθόνη του κινητού έπεσε στο πρόσωπό του.

«Να που ξανασυναντιόμαστε, Ελίζε» ψιθύρισε.

Κι απ' τη φωνή του εκείνη κατάλαβε γιατί της είχε φανεί οικεία η φωτογραφία του προφίλ.

Το χρώμα των μαλλιών είχε αλλάξει. Το πρόσωπο πρέπει να είχε υποστεί κάποια χειρουργική επέμβαση. Διακρίνονταν ακόμη οι ουλές από τα ράμματα.

Εκείνος σήκωσε το χέρι κι έβαλε κάτι μες στο στόμα του.

Η Ελίζε συνέχιζε να τον κοιτάζει ενώ άρχισε να πισωπατάει. Κι ύστερα έκανε απότομα μεταβολή, ρούφηξε όσο αέρα χωρούσαν τα πνευμόνια της κι ήξερε πως έπρεπε να τον χρησιμοποιήσει για να τρέξει, όχι για να ουρλιάξει. Μόνο πέντε έξι βήματα τη χώριζαν από την εξώπορτα. Άκουσε το κρεβάτι να τρίζει, αλλά ο άνδρας απείχε περισσότερο απ' την πόρτα. Αν προλάβαινε να βγει στο κλιμακοστάσιο, θα μπορούσε να φωνάξει, να καλέσει βοήθεια. Ήταν ήδη στον διάδρομο, είχε φτάσει την εξώπορτα, πίεζε κι έσπρωχνε την πόρτα, μα αυτή δεν έλεγε ν' ανοίξει τελείως. Η αλυσίδα ασφαλείας, Ξανατράβηξε την πόρτα προς το μέρος της, έπιασε την αλυσίδα, όλα όμως γίνονταν τόσο αργά, σαν σε επιάλτη, κι η Ελίζε κατάλαβε ότι ήταν πια πολύ αργά. Κάτι της έκλεισε το στόμα και την τράβηξε προς τα πίσω. Απελπισμένη, τέντωσε το χέρι της προς τη μεριά της πόρτας, πάνω από την αλυσίδα, κατάφερε να πιάσει το πλαίσιο από την έξω μεριά, προσπάθησε να φωνάξει, όμως το τεράστιο χέρι που μύριζε νικοτίνη τής πίεζε ασφυκτικά το στόμα. Το χέρι της γλίστρησε, η πόρτα έκλεισε και η φωνή τής ψιθύρισε στο αυτί: «Δεν σου αρέσω τελικά; Ούτε εσύ είσαι τόσο όμορφη όσο στη φωτογραφία σου, μπέιμπι. Πρέπει απλώς να γνωριστούμε καλύτερα. Την προηγούμενη φορά δεν π-προλάβαμε».

Αυτή η φωνή. Κι αυτό το τελευταίο μονό τραύλισμα. Τα είχε ξανακούσει. Προσπάθησε να κλοτσήσει, να απελευθερωθεί, αλλά έμοιαζε σαν να ήταν πιασμένη σε μέγγενη. Ο άνδρας την τράβηξε μπροστά στον καθρέφτη. Ακούμπησε το κεφάλι του στο πρόσωπό της.

«Δεν φταις εσύ που με καταδίκασαν, Ελίζε. Τα αποδεικτικά στοιχεία ήταν ατράνταχτα. Δεν ήρθα γι' αυτό. Θα με πιστέψεις αν σου πω ότι ήταν τυχαίο;»

Ο άνδρας χαμογέλασε.

Η Ελίζε κοίταξε το στόμα του. Η οδοντοστοιχία του λες κι ήταν καμωμένη από σίδηρο, σκουρόχρωμη και σκουριασμένη, με μυτερές άκρες στην πάνω και κάτω γνάθο, σαν παγίδα για αλεπούδες.

Ένα λεπτό τρίξιμο ακούστηκε όταν ο άνδρας άνοιξε το στόμα του: ο ήχος κάποιου ελατηρίου.

Και τότε η Ελίζε θυμήθηκε τις λεπτομέρειες της υπόθεσης. Τις φωτογραφίες από τον τόπο του εγκλήματος. Και κατάλαβε ότι σύντομα θα ήταν νεκρή.

Και τότε αυτός τη δάγκωσε.

Η Ελίζε Χέρμανσεν προσπάθησε να ουρλιάξει κάτω απ' την παλάμη του όταν είδε το αίμα να αναβλύζει από τον ίδιο της τον λαιμό.

Εκείνος ξανασήκωσε το κεφάλι του. Κοίταξε στον καθρέφτη. Το αίμα της έσταζε απ' τα φρύδια του, τη φράντζα του, έφτανε μέχρι τον λαιμό του.

«Αυτό κι αν είναι ταίριασμα, μπ-μπέιμπι» φιθύρισε εκείνος. Και την ξαναδάγκωσε.

Η Ελίζε ζαλίστηκε. Εκείνος έπαψε να την κρατάει σφιχτά, δεν χρειαζόταν. Ένα κρύο, ένα ανοίκειο σκοτάδι απλώθηκε πάνω της και μέσα της, παραλύοντάς την. Η Ελίζε απελευθέρωσε το ένα της χέρι και το τέντωσε προς τη μεριά της φωτογραφίας στον καθρέφτη. Προσπάθησε να την αγγίξει, τα δάχτυλά της όμως δεν μπορούσαν πια να τη φτάσουν.

Η ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

“ Σιωπηλές κραυγές φούντωνάν μες στο κεφάλι του, κατέκλυζαν το δωμάτιο και το κορμί του. Κραυγές που ήθελαν να δραπετεύσουν, που έπρεπε να δραπετεύσουν. Μήπως αποτρελαινόταν; Σήκωσε το βλέμμα προς το τζάμι του παραθύρου. Το μόνο πράγμα που φαινόταν στο σκοτάδι ήταν η αντανάκλασή του. Ήταν εκείνος. Εκεί έξω ήταν εκείνος. Τους περίμενε. Τραγουδώντας. Βγείτε να παίξουμε! Ο Χάρι έκλεισε τα μάτια του. Όχι, δεν τους περίμενε. Τον περίμενε. Περίμενε τον Χάρι. Βγες να παίξουμε! ”

Πλινκ: Ο ήχος του ταιριάσματος στο Tinder είναι ο τελευταίος που θα ακούσει η Ελίζε Χέρμανσεν, πριν πέσει θύμα δολοφονίας μες στο διαμέρισμά της. Το νεκρό κορμί της θα βρεθεί από την αστυνομία σημαδεμένο και στραγγισμένο από αίμα.

Όταν μια ακόμα γυναίκα δολοφονείται, τα αντανεκλαστικά του πρώην επιθεωρητή και νυν καθηγητή στην Αστυνομική Ακαδημία Χάρι Χόλε, θρυλικού διώκτη σίριαλ κίλερ, ενεργοποιούνται...

Άλλωστε ένας επαναλαμβανόμενος εφιάλτης στοιχειώνει τον ύπνο του και φωνές κατακλύζουν κάθε τόσο το μυαλό του: Υπάρχει ένας δολοφόνος που ο Χάρι δεν κατάφερε να συλλάβει ποτέ. Μήπως τώρα είναι η στιγμή να αναμετρηθούν;

ISBN: 978-618-03-3835-5

9 786180 338355

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83835

metaixmio.gr

